Ч. 261 Неділя 21 падолиста (3 грудня) 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З делеґаций. — Рада державна. — З угорского сойму. — До ситуациї.)

Приняте делеґаций у Цісаря відбуло ся в звичайний торжественний спосіб. Делеґацию угорску приняв Цісар о годині 12-ій а австрийску о 1-ій. Приняте австрийскої делеґациї тревало 40 мінут. В імени делеґациї промовив до Цісаря ґр. Феттер і висказавши чувства льояльности та зложивши кондоленцию по причині смерти бл. п. цісаревої, закінчив окликом в честь Цісаря, повтореним трикратно всіми присутними. У відповіди на ту промову виголосив Цісар слідуючу престольну бесіду: Приймаю з щирим вдоволенєм запевнене вірности і льояльности, яке мені висказано устами президента. При тій нагоді згадаю зі зворушенєм о безчисленних появах непохитної вірности і привязаня до Мене і Мого дому, котрі сполучили зі мною всі народи монархії в глубоким болю з причини смерти цісаревої і королевої, Моєї улюбленої подруги. — Відносини монархії до заграничних держав взагалі без зміни приязні, а оправдане також на будучність пересьвідчене, що мирна ситуация в Европі буде тревати без перешкоди і дальше. Найважнійшою ґарантиєю того уважаю як доси так і на дальше тісне і повне довіря відношене до наших союзників. Дальшою запорукою мира можна уважати згідне співділане всіх цивілізованих держав на сегорічній мировій конференциї в Газї, котра вийшовши із великодушного почину Є. В. царя російского викликала нові і скріплені надії на поли загальної потреби мира. З вдоволенєм можу вказати на то, що плекане строго льояльних і приязних відносин до російскої держави в дусї згідного поведеня на Балкані робить радістні поступи. — В воєннім заколоті в полудневій Африці рішимли ми задержати строгу невтральність і можна лиш висказати надію, аби той заколот як найскорше скінчив ся. Відповідаючи загальним вимогам справедливости вставили ми в предложеня, які вам будуть подані до коституцийного полагодженя, також суму на управильнене платні войскових і маринарских ґажистів як також урядників і слуг спільних обох половин монархії. Суми жадані міністерством війни обмежені до найважнійших і найпильнійших потреб. Босна і Герцоґовина розвивають ся так як доси цілком нормально. Потреби адміністрациї обох тих країв будуть в цілости покриті їх власними доходами. Числячи з цілим довірем на патріотичну ревність і виробумілість панів, з якою приступаєте до вашої задачі, витаю вас сердечно. — Промову Цісаря принято живими оплесками і окликами. Таку саму бесїду виголосив Цісар і в угорскій делеґациї.

В часї вчерашного серклю по престольній бесїді почтив Цісар всіх австрийских делеґатів, а довше говорив з п. Яворским о ситуациї. Пос. Охримовича питав Монарх о рускі ґімназиї в Галичині.

Вчерашне засіданє Палати послів розпочало ся о годині 4-ій пополудни. З черги приступила Палата до дальшої дискусиї над внесенєм посла Кубіка о удержавнене польскої ґімназиї в Тїшині. По промові обох ґенеральних бесідників п. Сьвежого і п. Геґера відкинула Палата наглість внесеня. За внесенєм голосували лиш Поляки, Чехи і польскі опозицийні посли. Німецкі посли з католицкого сторонництва повиходили по більшій части з салї.

З Відня пишуть до „Руслана" під днем 29. падолиста: Нині, 29. падолиста, мав ґраф Клярі дати відповідь Чехам, чи правительство готове вже тепер завести в чисто чеських областях ческу урядову мову? За сю ціну мали ческі посли відступити від наміреної обструкциї в парляменті. До сего часу не був ґраф Клярі в спроможности, дати др. Енґлеви позитивну відповідь на згадане питанє. Він не був в спроможности, бо німецка лївиця звязала єму руки до всякої акциї в користь Чехів. Лївиця дала би деякі уступства Чехам, хочби і урядову ческу мову в чеських областях, але жадає за те від Чехів деяких уступств в соймі, іменно курияльно-національного подїлу на всіх полях краєвої адміністрациї, як се стало ся вже що-до куриялього подїлу ради шкільної і ради господарскої.

Позаяк ґр. Клярі не міг сего всего зробити, і до 1. години з полудня не дав Чехам ніякої позитивної відповіди, то в кульоарах парляменту рознесла ся вість, що ґраф Клярі з кабінетом подав ся до димісиї. Вість ся на разї не оправдалась. Але се певне, що становище ґр. Клярого дуже захитане. О скілько ми поінформовані, то Корона опять взяла ве-

2)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлійского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

— Тепер дійстно починаю бути обидженим, Боб. Я не гадав, що так мало мені віриш.

— Ну, ну, лиш не гнївай ся старий друже, що ледве перед кількома хвилями сказав мені, що будеш мене уникати по довершеню злочину. Ми, злочинці артисти мусимо бути готові на всякі звороти.

— Я говорив без думки і не брав того поважно.

— Противно, противно, ти говорив цілком поважно, але не беру того тобі за зле. Будеш мати цілковите право говорити о нашім закладі на случай, коли почуєш докори совісти. Найліпше буде, як і я від разу до того приготовлю ся. Але єсть ще инший спосіб відкритя правди. Догадуєш ся який?

— Ні, хиба сам признаєш ся.

— Ні, хоч і то повинно взяти ся під увагу. Чи ти не замітив, що там хтось хропить?

— Ні.

— Уважай. Чуєш тепер? То властиво не хропанє, то придавлений віддих. Той чоловік єсть в третім переділці від нас. Розумієш, до чого то кажу?

— Признаю ся, що не маю ніяких слїдчих способностий.

— Алеж мій дорогий, як ми его чуємо, то чому так само і він нас не може чути?

Той чоловік, що так брав під розвагу всї обставини, будив в Барнесї правдиве зачудоване.

— Алеж що знов? Всьо спить.

— Звичайний злочинець певне на то спустивсь би, але я нї. Можлива річ, що нас хтось з під ч. 10. підслухує; то може бути як раз поліцийний аґент, а може й сам Барнес.

— Очевидно, як ти числиш ся з такою далекою можливостию, то можеш викрутити ся від поліциї.

— Викручу ся, то певна річ, але можливість не така далека, як тобі видає ся. Я читав в часописях, що Барнес має нинї вечером вернути до Нового Йорку. Коли та вість правдива, то він має до розпорядимости три поїзди: один о семій, другий о одинайцятій, третий — отсей. Вибір одного з трех не такий неможливий.

— Алеж бо наш поїзд складає ся з десятьох відділів.

— І знов хибно гадаєш. Супротив змученя, возьме певне відділ для спаня. Пригадай собі, що я рішив ся аж в послїдній хвили вернути нинї вечером до Нового Йорку, і коли ми прийшли на дворець, ваґони до спаня були так заняті, що мусїли отсей причепити. Коли Барнес не замовив собі в день білету, мусить бути в тім ваґонї.

— Чи маєш яку поважну причину здогадувати ся, що то ч. 10?

— Так. Знаю, що ч. 6 незаняте, але саме в хвили, як поїзд мав рушити, хтось ще всїв і здаєть ся займив ч. 10.

Барнес почав роздумувати, що стрітять великі перепони на дорозї до відкритя проступку того чоловіка, наколи він его коли допустить ся, помимо тої сприяючої обставини, що він вже наперед о тім знає.

— Отже як бачиш, суть дві дороги, по котрих буде можна відкрити мій намір, а то дуже важне, аби їх не спускати з уваги. Однако позаяк я знаю о тих можливостях, то знаю з гори — говорив дальше бесїдник — що з того не вийдуть для мене ніякі трудности, а відомість о тім не буде мати для аґента ніякої ваги, хоч би то був сам Барнес.

— Якже ти оминеш тої небезпечности?

— Мій любий хлопче, чи гадаєш хочби на хвилю, що відповім тобі на то питанє, коли я насамперед звернув твою увагу на обставину, що хто знає, чи не підслухує нас аґент? Однако дам тобі добру вказівку. Ти сказав, що Петтінджіль згубив лиш ґузик і ти гадав, що Барнес доказав чуда зручности, коли в наслідок того попав на его слїд. Колиб я згубив ґузик від моєї камізельки, то Барнес зловив би мене ще скорше, як за десять днів, бо мої ґузики одинокі в своїм роді і мабуть одинокі на сьвітї.

— Як? Я все гадав, що ґузики розходять ся цілими тисячами в однаких формах по сьвітї.

— Не всї. З причин, яких не потребує знати аґент, що здаєть ся підслухує нас там, веліла одна особа, що їздила по Европі зробити їх умисне і привезла менї в дарунку. То

дене цілої справи в свої руки і визначила кн. Альфреда Віндішґреца, бувшого президента коаліцийного кабінету, до заініціованя переговорів парляментарних між Чехами а Німцями. Нині, як довідуємось, приїхав кн. Віндішґрец до Відня в тій цїли. Що-до загальної ситуациї політичної, то она представляє ся все ще замотаною. Чехи так довго не можуть відступити від протракциї справ в парляменті, як довго не буде їм дана сатисфакция. Они однакож готові станути відтак до позитивної роботи. Вчера закінчила парляментарна комісия правиці свої наради. Результат нарад такий, що правиця стоїть і на дальше солідарно при своїй проґрамі, а для переведеня сеї проґрами вибрала субкомітет, котрий заініціює вироблене язикового закона для всіх коронних країв о мішанім населеню. Послідна ухвала запала именно на домаганя послів Барвіньского, Вахнянина і Повшого. А піддержали се змагане посли Енґель (Чех), ґр. Пальфі (більша ческа посілість), бар. Діпавлі (кат. людовець), князь Шварценберґ (ческа більша посілість) і другі. Замітне, що і Поляки згодились на сю ухвалу. „Союз" виявив на нинїшнім засіданю именно пос. Вахнянинови свою подяку за рішуче его виступлене в парляментарній комісиї в обороні сего домаганя.

Фінансова комісия угорского сойму закінчила вже ґенеральну дискусию над квотовим законом і приняла его яко підставу до спецiяльної дискусиї. Президент міністрів протестував против закидів піднесених против правительства і квотових депутаций. Заявив, що депутация в нічім не вийшла з становиска в 1887 роцї. Концесию в користь Австриї в висоті 0·58 прц. зроблено в тій цїли, аби узискати угоду на 10 лїт і не допустити до означеня квоти коронної на один рік. Тут розходило ся о закінчене погубної для обох половин Монархії борби, веденої зі сторони Австриї в спосіб, котрий був потоптанем всякої справедливости. Сель признав, що квота більше затяжить на Австриї, як на Угорщині. Однак не треба перецїнювати принесеної Угорщиною жертви, именно з огляду на еї мотиви. На всякий спосіб порозумінє є кориснїйше, як сепарация. Правительство і угорска квотова депутация сповнили свій обовязок вірно і витревало, ділаючи по мисли законів. Сойм приняв закон з признанем ріжних пільг для домашн. промислу. Фінансова комісия палати послів приняла без зміни закон о квоті. Підчас дискусиї над сею справою президент міністрів Сель заявив, що оба правительства згодили ся на се, що коли би в Австриї не наступило відповідне парляментарне порозуміне, то предложене в справі квоти не одержить сили закона.

Новинки.

Львів дня 2-го грудня 1899.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало рахункового официяла в галицкій дирекциї почт і телеграфів Ів. Пеца рахунковим резідентом в Інсбруцї, рахункових асистентів Людв. Корчиньского і Збигн. Півернеца официялами, а рахункових практикантів Людв. Кшеменя, Володисл. Критоса, Казим. Квециньского, Йос. Мойсеовича і Йос. Шандровского рахунковими асистентами в галицкій дирекциї почт і телеграфів.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский жертвував свій портрет, дуже гарно викінчений артистом п. Августиновичем, львівскому університетови і онегди віддав его ректорови дрови Абрагамови. Портрет буде уміщений в університетскій авли.

— **З Станиславова** пишуть: Розправа против дра Борецкого з Делятина за знані лихварскі обманьства і купно ґрунтів відбуде ся невдовзі перед звичайним трибуналом карним. — Розправа против Витовта Воляньского зачала ся 30 с. м.— За фальшиву криду увязнено канцелюшника Соломона Гласа.

— **Страшна пригода зелізнича.** З Кракова доносять: Дня 27-го м. м. їхав в ночи дрезиною старший інжинер зелізничий Шеліґовский зі Скавців до Сухої; ніч була темна і дощлива. Нагле коло стациї Суха впав на дрезину віз, що втік із стациї Суха і счинив страшну катастрофу. Робітник, що їхав дрезиною, погиб на місци. Шеліґовский має зломані три ребра, праву лопатку і потовчені ноги. Два робітники догаряють в кошарах зелїзничих на стациї в Сухій, а одного відвезено на клініку в Кракові, бо пропук ему живіт і вийшли внутрености. Віз, коли впав на дрезину, точив ся ще враз з нещасними 25 метрів, гнетучи і розторощуючи їх до решти. Віз втік із стациї за-для сильного вітру і очевидно не був загамований.

— **В Величці** увязнено з причини дефравдаций в тамошній, щадничій касі директора каси Коха, що є бурмістром міста, Новацкого, б. бурмістра і Компіта, бухгальтера і начальника векслевого відділу. Всіх трех відставлено до краківскої вязниці. Слідство викрило вже доси на 23 тисяч зр. векслїв, виставлених особами, що зовсім не істнують. Як доносять до краківских ґазет, неморальне житє директорів лучило ся, подібно як у львівскій касї з фінансовими операциями, що будуть предметом судової розправи.

— **Крадіж.** З Бібрки доносять: В ночи з дня 29 на 30 н. ст. падолиста с. р., закрали злодії в селї Ходерківцях пов. бобрецкого у тамошнього війта Йосифа Шевчука пару коний вартости над 200 зр.; один кінь був масти шпаковатої, другий каштан, міри 14-ої. Замітне, що як раз тої ночи, як говорять, мали у пошкодованого ночувати жандарми.

— **Адольфа Аморта,** бувшого касиєра перемиской каси ощадности, засудженого на три роки вязниці, відставлено онегди з Перемишля до Львова до заведеня карного. В дорозі товаришив Амортови жандарм.

— **Віднайдений хрест.** Дуже цікава добича впала сими днями в руки урядників італїяньскої комори, на границі, недалеко Верони. Еміліян Манзіні, позолотник, їхав до Франциї і тому мусів на границі піддати ся докладним оглядинам. В его пакунку найдено чудовий, бронзовий хрест, довгий на 50 центиметрів. Незвичайно красна робота хреста впала сейчас в очи урядникам, тому орекли они, що подібний твір штуки не може бути вивезений за границю, без дозволу правительства. Манзіні хотів вернути ся до Верони, щоби там попаднати конечні формальности, коли однак найшов ся недалеко міста, надумав ся і позбавив себе житя вистрілом з револьвера. Слідство виказало, що се той самий хрест, який в році 1896 украдено з костела Монзампіеро в Венециї і котрого слідів мимо старанних глядань тоді не відкрито. Случайно віднайдений твір штуки цінять що найменше на сто тисяч лірів.

— **Жидівска ґазета в Празї.** Старанями Alliance Israelite зачне виходити з Новим роком в Празї жидівский денник в ческій мові, котрий буде посьвячений виключно жидівским справам. Праґскі жиди зложили на сю цїль 80.000 зр.

делікатно різані камені, з котрих одна половина представляє лице Юлїї, а друга Ромеа.

— Ага, любовна істория.

— То не належить до річи. Погадай, що я допускаю ся крадежи з вломом, щоби виграти заклад. Позаяк я в положеню независимім від мене в виборі місця і часу, то виглядів би собі добре хвилю, коли лиш одна особа стерегла би якогось скарбу. Еї захльороформував би і звязав, аби забрати добичу. В хвили, коли хочу відходити, будить ся песик, о котрім нічого не знав і починає завзято брехати. Вкінци удаєсь менї зловити его, але притім кусає мене псище в руку і саме коли я его душу, обриває менї в смертельній борбі ґузик від камізельки, що паде на землю і десь закотує ся. Звичайний переступник так стратив би від того всього голову, що чим скорше утїк би, не памятаючи о тім, що его покусав пес, що потекла кров і що згубив ґузик. На другий день кличуть Барнеса. Пані має підозріне на льокая, Барнес годить ся увязнити его, не тому що він, лиш що его пані уважає винним, а головно тому, що его увязнене дає волю і певність свободи правдивому виновникови. Барнес помічує кров на помостї і на писку задушеного пса і находить ґузик. По ґузику доходить до сліду злодія з скалїченою рукою і конець цїлої історії.

— Але яким способом ти уникнув би сего?

— Колиб я був розумний то не носив би при собі в такій нагоді зрадничих ґузиків. Але припустім, що я не бувби цілком независимим в виборі часу і місця при довершуваню злочину, тоді було би можливе, що я мавби на собі ті ґузики. Однако певний, що одинока в хаті особа звязана і захльороформована, я не стратив би голови, не давби покусати ся, а колиб однако то стало ся, найшов би час, аби змити кроваві сліди, з дивана і з песячого писка, побачив би що не маю ґузика, глядав би і найшов его; відтак розвязав би я узи моєї жертви, отворив вікно, аби через ніч вивіяв запах хльороформу, а на другий день одинокими слідами злочину були би і задушений пес і забрані скарби.

— Таке поведене серед уложених тобою обставин легко тобі пояснити, але дуже сумніваю ся, чи з'умів би ти на місци Петтінджіля задержати цілковиту свідомість і відвайти ґузик, що причинив ся до відкритя его.

— То правда, бо колиб я був Петтінджілем, то робив би як він, під примусом. Однако я гадаю, що не мав би на собі ґузик, колиб я уложив перед тим ту крадіж і сам вибрав місце і час. Бо той ґузик був зроблений з рідкої і старої монети. Барнес перейшов всї склепи з старими річами і найшов вкінци такого, що продав ґузик Петтінджілеви. Проче видало ся само з себе.

— Ну, мушу признати ся, що ти дуже певний свого, але менї не залежить на тім, аби задля твоєї самохвальби виграти тисяч долярів. А тепер хочу спати, добраніч.

— Добраніч, друже. Нехай приснить ся тобі, як маєш заробити ті тисяч долярів, що їх від тебе виграю.

Тимчасом Барнес не міг вже гадати о снї. Та нова пригода незвичайно займила его ум. Рішивши зловити того чоловіка, що закладав ся о его бистроту і хитрість — а то, що чув було для него великим кроком до успіху — постановив не спускати его ні на хвилю з очий, особливо в тім місяци, о котрім говорили; однако найбільшу приємність робила ему гадка позволити ему довершити наміреного злочину і зловити его на горячім учинку. Тихцем вийшов з своєї передїлки, пересів до сусідної, з котрої міг мати на оці ч. 8 і порішив цїлу ніч не спати.

— Я цілком не здивувавсь би — говорив до себе — колиб той дідько ще нині в ночи зробив що. Але о снї анї гадки.

II.

Сьміла і удала крадіж в поїздї.

Поїзд наближав ся до Штамфорду, коли Барнес почув входячого кондуктора; він робив якісь тайні знаки, в чого аґент здогадував ся, що его кличуть.

— Чи ви не назвали себе вчера вечером як всїдали до поїзду Барнесом? — спитав.

— Так; то що?

— Чи ви той славний аґент Барнес?

— Чому питаєте?

— Бо в такім случаю хоче з вами говорити старший кондуктор. В нашім поїздї лучила ся сеї ночи велика крадіж.

— Ого!

— Проклята істория! Але чи ви схочете перейти ся зі мною до другого воза?

— Перепрашаю, за хвильку — Барнес закрав ся до ч. 8, усунув осторожно занавісу і довго та уважно дивив ся до середини. Побачив двох без сумніву твердо сплячих мужчин і успокоївши ся, що може своє становище на хвилю опустити, пішов за кондуктором до другого воза, де ждав на него старший кондуктор.

— Хочу віддати у ваші руки дуже загадочну пригоду — почав. — Вчера вечером всїла до ваґона в Бостонї одна пані з білетом до Сут Норвальк. Коли кондуктор сказав їй, що наближаємо ся до тої стациї, встала і почала збирати ся. Кілька мінут опісля приклинкано мене і та пані серед плачу заявила менї, що

— **Кошикарска вистава в Радівцях.** Краева школа кошикарска із Сторожинців устроює від 3. до 10. грудня с. р. в стрільничій сали в Радівцях виставу своїх виробів. Виставлені вироби продають ся, але видавати ся будуть аж на 9. і 10 грудня. Вітворенє вистави наступить 3. грудня, о 11. годині перед полуднем, а буде тревати щоденно від 9. години рано аж до 7. вечер. Втупне платить ся в перших днях від особи 10 кр., а від 7. почавши, вступ вільний. На 10 ого о 2. годині пополудни відбуде ся ліцитация на вироби початкових учеників. Виставлені вироби суть хороші, практичні і не дорогі, придадуть ся якраз на подарки на Рiздвяні сьвята, тож розкуплять ся напевно вже в перших днях вистави.

— **Телеґраф без дроту в практиці.** Шістьох асистентів винахідника телеґрафу без дроту, Маркоњього, вислало анґлійске правительство до Капштадту. Марконі вернув сими днями з Нового Йорку до Льондону, а запитаний співробітником Daily Chronicle, чи можлива річ, щоби Бури переймали депеші, надавані при помочи телеґрафу без дроту, — заперечив; могло би оно стати ся лише тогди, коли би Бури мали відповідний апарат, а і в тім разі можна би сему перешкодити. В часі послідних реґат в Америці один з конкуренцийних дневників хотів перехопити вісти, які New York Herald велів собі зателеґрафувати системою Маркоњього з повного моря на берег, але Марконі запобіг сему. Марконі заявив, що ані огонь з карабінів, ані з армат не спиняє телеґрафованя без дроту; систему его винаходу випробовано в Анґлії серед великого огню з армат, що в нічім не спинив телеґрафованя. В часі їзди Маркоњього до Льондона, коли корабель зближав ся до берега, видано на покладі ґазету п. з.: Transatlantic Times, в котрій напечатано депеші з стациї The Needles і то в віддаленю 50 миль від берега, переслані телеґрафом без дроту. Ті депеші принесли вісти про війну з Льондона і Парижа, а один з пасажирів замовив собі навіть обід в Льондоні. Дохід з сеї ґазети, печатаної в так незвичайних условях, переказано до фонду помочи маринарів. Примірник еї коштував один доляр.

— **Сьмішне непорозуміне в суді.** Коли в процесі Ґерена, що так довго держав ся в Парижи в своїй кріпости при ул. Шаброль, обвинений і его адвокат ставили внесенє, а прокуратор реплікував, Ґерен додав ще кілька заміток і закінчив з іронією: „Коли вам так пильно позбути ся обвинених, то прикличте ще Деблера (так зове ся париский кат)“. Президент суду не дочув послідних слів і сказав з великою повагою: „Трибунал застановить ся над тим на тайнім засіданю“. Розуміє ся, що та відповідь викликала гомеричний сьміх.

— **Новий винахід.** Француз, Діссу, зладив прилад, при котрого помочи сліпі будуть могли виробити собі понятє про рух предметів. Засада приладу зовсім звичайна. Бере ся ряд випуклих образів, як пр. біжучого коня в чергово слідуючих по собі позициях. Образи ті, уміщені на целюїдовім шнурку — як до кінематоґрафу — пересуває ся скоро перед отвором приладу, задержуючи їх під пальцем сліпого через якийсь час, конче до сего потрібний, щоби образ міг дійти до его сьвідомости. Такі скорі і черговi переміни образів дають сліпому понятє про біжучого коня, летучу птицю, хитаючу ся галузку і т. п. Механізм сей є отже кінематоґрафом, з тою ріжницею, що змисл дотику заступає змисл зору. Коли розважимо, що сліпі мають незвичайно ніжний змисл дотику, то зрозуміємо, що прилад має велике значінє, бо сліпі збогатять свої понятя важним понятєм руху, що їм до тепер було чужим. Винайденє п. Діссу становить тому для них велике добродійство.

— **Клюб Русинок у Львові** оголошує таку відозву: Прикро приходить ся нам виявляти прилюдно, що до нашого товариства не вписались доси всі навіть з тих Русинок львівских, котрих чоловіки, батьки, брати занимають видне становище в народнім житю Русинів. Отже не дивно, що при такім стані річи діяльність нашого товариства обмежалась доси на підпомаганє шкільної молодіжи, хоч програма є далеко ширша і обнимає також справи родинного та суспільного житя жіночого. З уваги, що жіночий рух обняв вже не тільки всі народи, але й всі суспільні верстви, час нам, Русинкам, не вдоволяти ся лише тим, щоби признавати ся до рускої народности, але треба доказати працею, що ідемо за всесьвітним рухом культурним та поруч з нашими чоловіками, батьками, братьми, трудимось для добра нашого народу. В сій цїли відзиваємо ся до всїх Русинок львівских і до тих, що мають нагоду частїйше бувати у Львові, щоби приступали в члени нашого товариства; чим більше нас буде, тим лекше і красше товариство наше буде могло сповняти свою ціль і задачу. — Від Виділу Клюбу Русинок у Львові в падолисті 1899. *Шухевичева*, предсїдателька.

Штука, наука і література.

— **Науково-літературного Вістника** книжка XII. за грудень 1899 містить: „Секутор“ О. Я. Кониського; — „Маруся Богуславска“ поема П. Куліша; — „Двічі охрещена“ повість Д. Грушки; „Наш альбом“, „Леґенди і малюнки“; „З поеми Бар-Кохба Врхліцкого“; „З дрібних оповідань Альфонса Доде“; „Із оповідань Ґабріеля д'Анунціо“; „Із ескізів Жана Рішпена“; „Із поезий Едґара По“; „Микола Гук“ посмертні згадки М. Грушевского, „Новини нашої літератури“ Ст. Томашівский; „Із чужих літератур“ Ів. Франко; „Едґар Аллен По“ Е. Еванса; „В справі збираня народних леґенд“ і Хроніка і бібліоґрафія.

Телеґрами.

Відень 2 грудня. Вчера відбули засїданє комісиї: правнича, економічна і промислова, а передполуднем нараджував ся також клюб ліберальних Німців.

Берлин 2 грудня. Доносять з Льондона, що войска ґен. Метуена стоїть над рікою Меддер-Рівер неспосібне ні до якої акциї, бо не має коний і артилериї та материялів аби побудувати міст на ріці.

Льондон 2 грудня. На бенкеті виголосив льорд Вольслей бесїду, в котрій заповів, що до полудневої Африки відійдуть між 4—5 с. м. нові войска для скріпленя ґен. Буллера.

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

еї обікрали. Каже, що пропала еї торба, де була збірка дорогих каменів вартости до сто тисяч долярів.

— Ви добре сказали: „каже“, що їй пропала. Який же доказ маєте, що еї взагалї обікрали?

— О каменях очевидно нічого не знаю, але ручну торбу мала дійстно коло себе, а тепер еї нема. Кондуктор також пригадує собі і дармо всьо перешукано. — Ми задержували ся в Ню Гавен і Брайджпорт.

— Хто вийшов з поїзду?

— З возів до спаня ніхто.

— Або ви нікого не замітили.

— Ні, я не помиляю ся. Я велїв кондукторам переглянути всі вози, а они сказали менї, що всї подорожні сидять в своїх переділках. Але то доводить мене до внесеня, що коли ніхто не виходив з ваґонів, то злодій мусить бути тут. Правда?

— Без сумнїву.

— Та дама, пересьвідчивши ся о своїй страті, постановила їхати дальше до Нового Йорку. Всї ваші подорожні мають також білети до Йорку, з виїмком одного, що в тій хвили убирає ся, бо має їхати лиш до Штамфорду. Як висяде, то може возьме з собою камені, але що я на то пораджу?

— Оповіджете ему цїлу річ, як чує ся невинним, не спротивить ся ревізиї, однако коли буде опирати ся, ну, то вже дальше будемо знати, що робити.

Саме в тій хвили війшов до того ваґона молодий чоловік дуже елеґантного зверхного вигляду, похожий на Француза. Старий кондуктор трохи несьміло пояснив ему о що іде.

— Видите, то дурна і неприємна істория — кінчив — але ми певні, що злодій в поїздї, що....

— Що уважаєте відповідним — не випустити мене, правда? Але чого робити тілько заходів? Справа така проста, що честний чоловік не може вам робити ніяких перепон, лиш просто сказати: „прошу мене зревідувати“. Ви то робите з усїми і вкінци поткнете ся на такого, що скаже: „ви мене обиджуєте“. Очевидно той єсть злочинцем, так? Чи ви не так само думаєте?

Послїдні слова були висказані до Барнеса, що хвилю глядів говорячому просто в очи, як то було его звичаєм, коли хотів запамятати собі якесь лице. Француз видержав той погляд цїлком спокійно і рівнодушно.

— Я сказав пану кондукторови то само, заки ви прийшли — відповів Барнес.

— А видите? А тепер позволите панове, що я розберу ся і прошу всьо добре оглянути, бо тут іде о мою честь. Чим ліпше переглянете, тим менше підозрінє може відтак на мене упасти.

Старший кондуктор не надїючись найти що небудь, приступив мимо того до річий Француза і почав їх дуже уважно перешукувати, але було так, як він спершу гадав: не найшов нічого і Француз знов одїв ся.

— Впрочім маю при собі лиш дві малі ручні торбинки, ніякого куфра, бо я був лиш один день в Бостонї.

Принесено торбинки, переглянено і нічого не найдено.

— А тепер панове можу висїдати, коли ми саме доїхали до моєї стациї. Забавлю тут лиш кілька годин, а відтак поїду до Нового Йорку. Там задержу ся в готели Гофмана, на случай коли би та вість була вам потрібна. Ось моя карта.

Барнес взяв еї і уважно їй приглянув ся.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).